

Dagsöversikten.

Bayern ger vilka. — Briand får förtroendevotum. — Skall statsrådet Tamm stanna kvar?

* Enligt senaste meddelanden har Bayern givit vilka i avvärpningsfrågan. Kärnpunkten i det av den bayerska regeringen fattade och av de bayerska riksdagspartierna gillade beslutet lyder: "Bayerska regeringen kan icke frånträda sin ståndpunkt beträffande ändamålsenligheten av en enhetlig behandling av Paris-besluten, men skall i avvärpningsfrågan icke motsätta sig de åtgärder, riksregeringen anser nödvändiga och författningens enligt kommer att vidtaga. Ansvaret för dessa åtgärder måste bayerska regeringen dock överlåta åt riksregeringen. Bayern är villigt att tillsammans med riket och de övriga staterna bära den tunga bördan, som Versaillesfreden pålagt oss." Detta beslut innebär, att Bayern böjer sig för riksregeringen i avvärpningsfrågan och går med på att denna behandlas skild från skadeståndspråget. Detta har den betydelsen, att Tyskland med säkerhet kommer att rätta sig efter ententens fordringar i avrustningsfrågan och att de kända bayerska invånarevärmen inom kort måste upplösas. De tyska tidningarna, som förut uttryckt sitt missnöje med Bayerns hållning, uttrycka sin belåtenhet med det fattade beslutet. Så skriver Berliner Tageblatt. Man måste skänka bayerska regeringen sin erkänsla för att den, trots de inre svårigheter, vilka vi till fullo förstärkt och uppskatta, lyckats hävda riksenhetstanken och få till stånd ett enhetligt ställningstagande gentemot ententens fordringar. Det anses avgjort, att den bayerska regeringen nu kommer att stanna kvar.

Franska kammaren fortsatte på onsdagen interpellationsdebatten. Briand höll ett längre anförande, i vilket han betonade de allierades enighet och deras fasta vilja att utkräva det fastställda skadeståndet. Om Tyskland gjorde motstånd skulle Frankrike ej visa sig svagt. Talet hälsades med bifall av kammaren. Kammaren antog därefter med 387 röster mot 123 en dagordning, vari uttalas förtroende till att regeringen skall genomföra Tysklands snabba och fullständiga avvärpning, fullfölja underhandlingarna om skadeståndet i ändamål att erhålla de oöndgängliga finansiella tillgångarna för Frankrikes ekonomiska återuppbyggande och i händelse av försummelser från Tysklands sida tillämpa de nödiga straffbestämmelserna. Då denna förklaring gillas av regeringen innebär den ett förtroende och det kan alltså anses vara givet att Briand, i motsats mot vissa rykten om hans avgång, kom-

mer att stanna kvar åtminstone över Londonkonferensen.

Sedan brittiska ambassadören Lord d'Abernon i en den 8 d:s till utrikesminister Simons riktad not *inbjudit tyska regeringens chef och hans sakkunnige rådgivare till konferens i London* den 1 mars samt anhöllit att snarast få veta de tyska delegeradernas namn, har utrikesminister Simons i går tillställt brittiska ambassadören ett svar, i vilket det bl. a. heter: Under förutsättning att konferensens förhandlingar komma att omfatta även de förslag, vilka tyska regeringen framdeles skall överlämna, förklarar sig tyska regeringen redo att till konferensen sända befullmäktigade delegerade och sakkunniga rådgivare, vilkas namn snarast möjligt skola meddelas. Tyska regeringen har, enligt Vossische Zeitung, tillsatt ett arbetsutskott med uppgift att förbereda tyska motförslag till Londonkonferensen. Detsamma består av följande personer: Riksekonominrådet president von Braun, geheimeråd Wiedfeld, dir. Hans Krämer, generaldir. Cuno, Walther Rathenau, Hugo Stinnes, generaldir. Vögler, dir. Melchior, generaldir. Lübsen, dir. Strauss och riksbanksdirektören Havenstein, som representant för arbetarna, generaldir. Silberschmidt samt representanter för utrikesdepartementet, finansdepartementet och ekonomidepartementet. Bland de uppräknade namnen märkas särskilt Tysklands finansiellt ledande man och störste industriidkare Stinnes, samt den bekante skriftställaren, förutvarande chefen för Allgemeine Elektrische Gesellschaft Walther Rathenau.

Wolffs byrå har publicerat en intressant beräkning av den tyska skattebördan av följande innehåll: I det memorandum från folkförbundet, som på hösten förelades internationella finanskonferensen i Bryssel, uppgavs hela skatte- och avgiftsbördan i Tyskland till endast 474,90 mark per individ. Denna beräkning grundade sig på äldre material. Faktiskt uppgår skattebördan pr individ av befolkningen till 753,37 mark. Enligt samma memorandum har varje fransman att erlägga 416,80 francs i skatter. I memorandum sättes genomsnittsinkomsten i Tyskland till 3,900 mark och i Frankrike till 3,200 francs pr individ. Om man lägger dessa siffror till grund och såsom skett i memorandum omräknar dem i dollar, uppgår enligt kursen för den 31 januari tyskarnas genomsnittsinkomst till 60,84 dollar och skattebördan till 11,75 dollar, under det fransmännen få en medelinkomst på 225,92 dollar och 29,42 dollar i skatter. I Tyskland måste befolkningen därför lägga undan 20 proc. av sin medelinkomst för statens räkning, under det att motsvarande procentsiffror för fransmännen endast är 13. Skattebördan i Tyskland är därför betydligt tyngre än i Frankrike, särskilt om man betänker att en mindre inkomst mycket sämre tål att beskattas än en större. Om man sätter existensminimum i Tyskland och Frankrike till omkring 40 dollar pr individ, så skulle såsom beskattningsbar medelinkomst i Tyskland kvarstå ett belopp av omkring 20 dollar och i Frankrike omkring 180. Det torde vara ojämförligt lättare för en fransman att av 180 dollar få över 29,42 dollar för skatteändamål, än för tysken att av 20 dollar avstå 11,75.

Ett betydelsefullt beslut har fattats av den amerikanska senatens immigrationsutskott. Utskottet har icke givit sin anslutning till den av representanternas hus antagna invandringslagen, som i praktiken skulle förhindra invandring under ett år. I stället har utskottet beslutat framlägga ett förslag, enligt vilket efter den 1 april 1921 antalet utlänningar av varje nationalitet skulle begränsas till 5 proc. av antalet personer tillhörande resp. nationaliteter, som f. n. finnas i Förenta staterna enligt senaste folkräkning. Undantag skulle göras för länder, med vilka Amerika har särskilda immigrationsfördrag, samt för medborgare i Kanada, Central- och Sydamerika.

Enligt en till Heijnes byrå lämnad intervju har finansminister Tamm förklarat det ej vara alldeles otänkbart, att han kommer att stanna på sin post. Såväl konungen som kronprinsen ha uttryckt en livlig önskan om hans kvarstående. Från olika riksdagspartiers sida har försäkrats herr Tamm, att riksdagens beslut ingalunda vore något misstroendevotum mot honom personligen.

I anledning av rykten om omedelbar riksdagsupplösning har statsministern meddelat, att någon sådan åtgärd ej varit påtänkt.

Officiellt meddelas: Den 14 sistlidne december beslöt svenska regeringen att uppsäga den mellan Sverige och Tyska Riket den 2 maj 1911 avslutade handels- och sjöfartstraktaten, att upphöra att gälla fr. o. m. den 16 mars detta år. Samtidigt beslöts meddela tyska regeringen, att svenska regeringen vore benägen inleda förhandlingar om ävågrbringande av ett modus vivendi-avtal på grundval av de i berörda traktat innefattade bestämmelserna av allmän natur. Sedan tyska regeringen å sin sida förklarat sig beredd upptaga förhandlingar i angivet syfte, har K. M:t till delegerade vid dessa förhandlingar utsett Sveriges minister i Berlin frih. H. H. von Essen, ledamoten av riksdagens första kammare, f. v. statsrådet, direktören A. F. Vinnersten samt direktören G. A. Westerberg. K. M:t har tillika förordnat t. f. byråchefen i utrikesdepartementet V. Assarsson att under berörda förhandlingar vara sekreterare åt de delegerade.